

[Torben Lund]

tationerne indkøbt på en forsvarlig måde, og jeg opfatter det ikke som bare et lille afgrænset område, sådan som fru Kirsten Lee gør.

Og så er det da mærkeligt, at når man nu har foretaget efterbehandling på Skejby Sygehus af alle de patienter, der har været henvist til transplantationer i udlandet, hvorfor kan man så pludselig ikke længere foretage efterbehandling dér af de transplantationer, der foretages på Rigshospitalet? Det kan ingen få mig til at forstå. Det har ikke noget med regionale interesser at gøre, overhovedet ikke, det har noget at gøre med, at vi gerne vil bruge den ekspertise og den kapacitet, vi har her i landet, i stedet for at pleje nogle interesser, i dette tilfælde omkring Rigshospitalet, som i hvert fald ikke har med hensyn til patienterne at gøre.

(Kort bemærkning).

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Jeg skal ikke sige så meget, for jeg er helt enig med hr. Torben Lund. Det, det drejer sig om, er jo, at vi er blevet enige om, at vi godt kan gå med til, at operationer foregår her.

Men hvorfor udelukker man den ekspertise og den kapacitet, man har et andet sted? Hvorfor skal den gå til spilde og gå tabt? Hvorfor kan man ikke samarbejde?

Når man taler om at pleje regionale interesser, synes jeg i hvert fald, at her er det bestemt Københavns eller Rigshospitalets interesser, der går forud for alt andet. Man kunne spørge, om der er en bestemt mand, der står for sundhedsvæsenet herhjemme, og som kan bestemme og træffe afgørelser på tværs af alt andet.

(Kort bemærkning).

Kirsten Lee (RV):

Dette handler om, at danske læger gennem 10 år og endda endnu flere har været vant til at tage sig af patienter med hjertesygdomme, der kræver højt specialiseret behandling, med henblik på operation i udlandet. Denne forbehandling er lægerne fuldstændig vant til at foretage, hvad enten de kommer fra Viborg, Hostebro, Odense eller København, og den fortsætter de selvfølgelig med. Men når det maksimalt drejer sig om 40 helt specifikke patienter, måske drejer det sig om 15 i år, så lad os dog få ét samlet sted, hvor den totale danske ekspertise kan blive samlet med henblik på det. Det er

den proces, vi er midt i, og så lad os dog få ro om den sag i stedet for at slås om Skejby og Rigshospitalet, det er ikke til patienternes bedste.

Så vil jeg gerne gentage det spørgsmål, jeg stillede hr. Torben Lund i foråret, for jeg havde den forståelse, at det var hr. Torben Lunds egen personlige overbevisning, at vi skulle have to transplantationscentre, men det var Socialdemokratiets opfattelse, at vi kun skulle have ét: Hvor står hr. Torben Lund og Socialdemokratiet nu?

(Kort bemærkning).

Birgitte Husmark (SF):

Jeg synes, dette er en spændende debat, og jeg synes specielt, den er spændende derved, at det for mig i hvert fald er utrolig vanskeligt at finde ud af, hvis tarv det egentlig er, man varetager. Er det de regionale interesser, er det den faglige ekspertise, som skal bevares, eller er det ligefrem patienternes tarv, man varetager? Jeg synes, det er lidt vanskeligt at høre, og jeg vil gerne minde om, at det, jeg faktisk sagde for 2 år siden, tror jeg det var, var, om det overhovedet var nødvendigt og i hvis interesse det overhovedet var at foretage de store transplantationer her i landet.

Jeg benægter ikke, at det kan være nødvendigt, at vi afgiver organer fra danskere for at få lov til at deltage i den skandinaviske transplantationsvirksomhed. Men hvorfor er det overhovedet nødvendigt, at man nu slås her? Hvor mange transplantationssteder skal vi slutte med at have? Hvor er den samlede, den overordnede prioritering med hensyn til udnyttelse af sygehusvæsenets ressourcer? Hvem har overhovedet truffet beslutningen, hvis det ikke er sket på et snævert ministerkontor? Har der overhovedet været nogen overordnet prioritering med hensyn til planlægningen af, hvor stor og hvor samlet aktivitet det skulle være, eller om det overhovedet tjente patienternes tarv at have denne aktivitet her i landet?

Jeg synes også, vi skal have efterbehandling her, jeg synes også, vi skal have forundersøgelser her, det er udmærket. Det har noget at gøre med, at man kan have kontakt med sin familie, og det er noget af det, der varer lang tid, men selve transplantationsarbejdet tager jo ikke ret lang tid. Det spørgsmål mener jeg ikke har været udsat for nogen specielt saglig behandling.